

REPOLA-SEURA R.Y.

Repolainen 45

Jäsentiedote 3/2007

Jevdogia Gerzina

Juminkeko/SKVR (Suomen kansan vanhat runot)

Is - tuu nei - to me - ren ran - nal - la Hel - me - hes - sä hei - ni - kös - sä
3
Kat - soo yl - lä päi - vä pais - taa Kat - soo al - la ve - ne sou - tau
5
Ke - nem - pä siel - lä ve - ne sou - taa O - man tua - ton ve - ne sou - tau
7
Tu - le tuat - to - ni lun - na - hil - la Mim - bä mie pa - nen lun - na - hik - si
9
On - han siul - la kul - da - ni ko - ti Pa - ne se - ki' lun - na - hik - si

Istuu neito meren rannalla
Helmeessä heinikössä.
Kerran katsoo ylöspäin,
toisen katsoo alaspäin.
Ylähänä päivä paistau,
alahana vene soudau
Kenembä siellä vene soutau?
Tuatoni se vene soutau.
Tule tuattoni lunnahilla.
En voi tulla lunnahil.
Onhan siulla kuldani koti,
Pane seki' lunnahiksi.
Ennen luovun tyttärestä
Kuni kulda kojistani.
Istuu neito meren rannalla
Helmeessä heinikössä.
Kerran katsoo ylöspäin,
toisen katsoo alaspäin.
Ylähänä päivä paistau,
alahana vene soudau.
Tule muamoni lunnahilla.
mimbä mie panen lunnahiksi?
Onhan siulla maho lehmä,

pane seki' lunnahiksi.
Ennen luovun tyttärestä,
kuni maho lehmästani.
Istuu neito meren rannalla,
helmeessä heinikössä.
Katsoo yllä päivä paistau,
Katsoo alla vene soutau.
Kenembä siellä vene soutau?
Velleni siellä vene soutau.
Tule velleni lunnahilla.
Mimbä mie panen lunnahiksi?
Onhan siulla sodi oro,
pane seki lunnahiksi.
Ennen luovun tsikostani,
kuni sodi orostani.
Istuu neito meren rannall
helmeessä heinikössä.
Katsoo yllä päivä paistau,
katsoo alas veno soudau.

jatkuu sivulla 19

Kannen kuva: karjalainen kylä. Kuva Markku Nieminen/Juminkeko

Puheenjohtajalta marraskuussa

Hallitustoiminta on ollut vilkasta viime vuosipuoliskon aikana. Kevätkokouksen jälkeen on pidetty kolme kokousta ja järjestetty kirjamyyntitempaus 1.9. Lieksassa.

Painatettiin syyskaudella Repolan kartta, johon on merkitty vanhat kylät 1700-luvulta alkaen. Kartta on nyt seuralla myynnissä, josta ilmoitus Seuran Valinta -palstalla.

Marraskuun hallituksen kokouksessa kaavailtiin jo ensi kesän yhteismatkaa Repolaan 11.–14.7. Koska viime kesänä ei matkaa tehty, nyt alkaa olla jo paineita retkeillä yhdessä tulevana kesänä praasniekka-aikaan. Keväällä jo pitää tietää se, onko matkalle riittävästi lähtijöitä (25–30 henkilöä). Ilmottautumiset matkalle normaalia aikaisemmin eli huhtikuun loppuun mennessä.

Ilmoitus matkasta toisaalla lehdessämme.

Em. kokouksessa todettiin myös vuosijäsenmaksuja maksetun 2/3 osaa ja loput näkevät tilanteen tämän lehden osoitelipukkeestaan. Kiitos maksaneille. Lehden sisältönä on sukutarinaa: edellisessä numerossa oli Kyöttisistä ja saimme lisää Unto Martiskaiselta.

Seuraaviin numeroihin toivon saavani sukujuttuja kuvineen eri suvuista esim. s-postilla tai kirjeellä osoitteilla siltahaka@suomi24.fi, Niemiskyläntie 51, 88900 Kuhmo.

Lehdessämme myös uusinta tietoa Repolasta: Lauri Huotari kirjoitteli tuoreimmat kuulumiset kuvineen. Myös

Kalevala-kuva

© Aleksei Maksimov/Juminkeko

yhteysenkilömme Martti Nesterinen on pitänyt säännöllistä yhteyttä Repolaan vierailemalla siellä syksyllä ja olemalla puhelinyhteydessä kuukausittain. Vieraillessaan hän havaitsi lautasantennien lisääntyneen katoilla. Syytä oletettiin olevan se, että marjasta maksettiin poimijalle parempaa hintaa kuin Suomessa ja ihmiset ostivat marjarahjoilla antennoja. Ruplan kurssi oli syksyllä 35 rpl = yksi euro.

Räntää tulee päin näköä ja on tosi hämärän hyssyt ajat. Mutta valoa kohti ollaan menossa.

Lämmintä ja Valoisaa Joulunaikaa kaikille jäsenillemme ja yhteistyökumppaneille toivon

Tuula Kilpeläinen, pj.

Niemiskyläntie 51

88900 Kuhmo

siltahaka@suomi24.fi

Ensi kesän yhteismatka Repolaan 11.–14.7.2008

Matka tehdään, jos sitoutuneita lähti-
jöitä on riittävän ajoissa eli huhtikuun
loppuun mennessä 25–30 henkilöä.
Matkan hinta sisältäen ryhmäviisumin
on 125 e/hlö . Matkareitti Joensuusta-
Vartiuksen kautta Repolaan ja takaisin.

Repolassa perhemajoitus, johon si-
sältyy täysylöspito saunoineen makse-
taan suoraan majoittajille. On makset-
tu 20 euroa/vrk /hlö. Lauantai on
tutustumis- ja retkeilypäivä ja sunnun-
taina mahdollisuus osallistua kyläjuh-
laan Repolassa. Maanantai ja perjantai
ovat matkustuspäiviä. Sitovat ilmoit-
tautumiset Martti Nesteriselle ehdot-

Kuvassa puheenjohtaja ja Martti Nesterinen Repola –kirjaa myymässä Lieksassa 1.9. Kuvaa P. Kiiskinen.

tomasti huhtikuun loppuun mennessä
puh. 040 831 3869.

Seuran valinta 2007

UUTUUS ! Repolasta uusi kolmivärikartta saatavana.

Kartassa näkyvät vesistöt ja vanhat kylät 1700-luvulta alkaen. Tiestö on merkitty nykyisen tilanteen mukaan, jotta matkailija tietää, minne pääsee autolla. Kartta on laadittu Google Maps -karttapohjalle tekijöinä Leo Homanen, Albert Ilonen ja muutamat vanhemmat repolalaiset. Kun luet sukutarinoita, voit seurata kartasta tapahtumapaikat (= kylät). Sopii liitteeksi Aunuksen Repola-kirjaan.

Tilaa lahjaksi ja soita p .040 538 3938 Juhani Kyöttiseltä, Riekontie 18 as 15, 49410 POITSILA

AUNUKSEN REPOLA –KIRJAA vielä saatavana 25 e + postikulut noin 7e,

STANDAARIT 35 e,

RINTAMERKIT (revonpää) 6 e, lisätään aina postimaksu painon mukaan.

Tilaa sähköpostilla taloudenhoitajalta: pekkay.hukkanen@kolumbus.fi

REPOLAINEN -julkaisun jäännöskappaleita voi tiedustella Erkki Maura-selta: P.(03) 476 3273, ermau@phpoint.net tai Internetissä repola-seura.org
REPOLAN HISTORIAA VUOTEEN 1939 -vihkosta venäjäksi, hinta 2 e/kpl. puheenjohtajalta siltahaka@suomi24.fi

Havaintoja Repolan reissulta 2.–6.10. 2007

Petroskoin Yliopiston Historian laitoksen oppituoлин johtaja Juri Kilin oli käynyt kuluvan vuoden elokuussa vaimonsa Veronikan kanssa uudella autollaan Segezan - Rukajärven kautta Repolassa. Tieosa Segezasta – Tiiksaan oli ollut erittäin huonossa kunnossa, aivan kuin pommituksen jäljiltä. Kun he tahtoivat myöhemmin syksyllä käydä Repolassa poimimassa puolukoita ja karpaloita, halusivat he tehdä matkan Suomen kautta. Niinpä he ottivat sähköpostilla yhteyttä minuun, tiedustellen olisinko halukas lähtemään heidän kyydissään käymään Repolassa.

Luonnollisesti olin valmis lähtemään kuin ”lukkari sotaan”. Olihan edellisestä käynnistäni Repolassa kulunut ensi maaliskuussa viisi vuotta, enkä terveystilanteeni vuoksi voi enää yksin tehdä ”Repolan reissuja”. Maanantaina sovittuun aikaan Kilinit parkkeerasivat autonsa pihamme. Tavarat maailmalle matkanneen tyttäreemme huoneeseen, ruokapöytä, saunaan ja sopimus huomisesta lähtöajasta ja sitten unten maille.

Matka Vartiukseen - Lyttaan ja tullitapahtumat sujuivat aikataulun mukaan ilman kommelluksia. Edellisestä käynnistä, liki viisi vuotta sitten, viisastuneena Juri tankkasi autonsa Tenka – huoltoasemalla rajan pinnassa. Kostamuksessa kävimme lounaalla `siinä minun oppirahat maksamassani` Kahvila - huoltamossa. Huoltamon ”paskabensan” takia Audi matkasi tuolloin takaisin Suomeen komeasti hinausauton lavalla silloin - melkein viisi vuotta sitten. Matkailu avartaa, sanotaan.

Lähelle Tiiksan tienhaaraa tie oli varsin hyvässä kunnossa. Seuraava havainto oli, kun entisen ”Repolan puomin” lähellä rakennettiin tienoikaisua ja siltaa jokeen, joka johtaa vesiä Hedojärvestä – Mujejärveen. Repolan puoleisesta Mujejärven tiehaarasta

se sitten alkoi, hampaiden kiristys ja auton kolistus.

DESTIA ja ITELLA (mitkä sanahirviöt) eli entiset Tielaitos ja Suomen Posti voisivat tehdä yhteisen exkursioon tutustuakseen tien rakentamiseen ja Posti aikataulu-tettuun postinjakeluun poikkeusajan olosuhteissa Karjalan Tasavallassa. Jurin lyhyt kommentti oli: ”Repolan tietä on pommitettu!” Emme pettyneet myös Repolan tervetuloitotukseen! Nyt kahden kunnan töyssyn asemasta oli koettavissa jo peräti kolme.

Majoituimme Jurin äidin Polona Kiliinan asuntoon Antikaisen kadulle lähelle entistä sairaalaa. Sairaala oli saanut lopetus - ja purkamistuomion. Kukaan vain ei suorita purkamista johdetusti, vaan kaikki tapahtuu, kuten varuskunnan asuntojen osalta. Kuka ehtii ensin, se korjaa hyödyn. Säälitti katsoa revittyjä lattioita ja seinä. Ajattelin tykönäni: ”Jos tie tänne olisi parempi, kyllä ostajia laudoille, lankuille ja parruille nykyisillä suomen hinnoilla kilvan löytyisi”.

Kävin tapaamassa vanhoja tuttuja – ja tulihan paljon uusia repolaisia tutuiksi kävellessämme pitkin Antikaisen raittia. Ensiksi tapasimme Zinaida Lebedevan, puheliaan karjalaisnaisen, joka puhui sujuvasti suomea. Jutustelun päätteeksi hän kertoi tulevansa ensi kesänä Suomeen.

*Kiimavaaran tienhaarassa.
Kuva kirjoittajan.*

Pyysin häntä ottamaan mukaansa äiti Polinan vastavierailulle meille. Hän pyysi välittämään terveisensä puheenjohtajallemme Tuula Kilpeläiselle. Juri Pottosjev oli joutunut muuttamaan yhdessä veljensä Sergein kanssa entisestä kodista uuteen asuntoon. Juri näytti todellakin sairaalloiselta.

Hän lähetti omat terveisensä Heikki Palaskarille ja Martti Pottoselle. Tässähän ne sitten tulevat - hieman myöhästyneenä. Tatjana Nesterovan koti oli kulusuunnassa seuraava. Kävimme tervehtimässä häntä ja hän esitti toiveinaan, että Joensuun Yliopistosta jo eläkkeelle jäänyt sisarentytär voisi ensi kesänä tulla tapaamaan

häntä - vaikka Repolan pruasniekka - juhlien aikaan. Ettekös järjestä yhteiskuljetusta,

siinähän olisi helppo tulla, sanoi Tatjana. Varmaan yhdistys järjestää ensi kesänä vierailumatkan, etenkin kun rajavyöhyke on palautettu entiselle paikalleen, vastasin hänelle toiveikkaana.

Repolan koululla tapasimme rehtori Tamara Toivosen ja vararehtorin Valentina Romanovan. Jo ulkona tervehti uusi

tekniikka vierailijoita. Valtava sateliittilautanen ja pienen tykin kokoinen mikropää kertoivat uuden ajan saapuneen Repolan koulu-maailmaan. Koulun sisätilat olivat siistit ja pääosin valoisat. Valaisinremontti oli vielä osittain kesken ja koulun tietojenkäsittelyä hyödyttävä lan-kaverkko on vielä

n. 200 m osalta kesken, kertoi rehtori. Kerroin heille hieman johdottomasta verkosta, josta oltiinkin varsin kiinnostuneita. Pian hymy karahti rehtorin kasvoilla ja hän sanoi: ”Teidän suomalaisten lahjoittamat tietokoneet ovat vielä toimivia.”

Olin toimittanut niitä johtamani Suomi - Venäjä - Seura ry:n paikallisosaston kautta mm. Repola - Seura ry:n, PKKY:n ja CCS: OY:n lahjoittamina yhteensä 4 kpl koulun käyttöön. Tänä syksynä koulu saa vielä yhden lisää, kun nyt jo Petroskoissa

olevat koneet saavat loppumatkan kyydin. Repolan paikallishallinto sai tuoloin myös oman ensimmäisen tietokoneen käyttöönsä. Toinen Petroskoissa olevista koneista menee Repolan papin käyttöön. Meillä on käytössämme nyt 12 tietokonetta. Valitettavasti vain virukset ovat kiusanamme. Vielä viime vuonna meillä oli eräs erittäin taitava ohjelmointioppilaana, joka hallitsi virusten torjuntateknologian.

Nyt ei valitettavasti ole ketään sellaista henkilöä Repolan eikä edes Mujejärven alueella. Opetusministeriö antoi koulullemme 2 vuoden määrärahan netin käyttöön, meillähän ei ole mahdollisuutta esim. e-mailien lähettämiseen puhelinverkossa.

Ensi vuodelle on luvassa gsm-verkon

laajentaminen Repolaan rakentamalla tänne tarvittava linkkitorni laitteistoinen.

Oppilasmäärät meidän koulussamme laskevat paljon. Vuonna 2008 tulee yksi uusi oppilas. Seuraavana vuonna tulee kaksi. V. 2010 meillä on siten 11 oppilasta ja

v. 2011 oppilaita alaluokilla on yhteensä 16.

Kysyin: ”Teillähän on Englannissa ystävyyskaupunki, Audley, mitä yhteistyölle kuuluu?” Koulumme oppilaat kutsuttiin kesällä 2005 paikallisen koulun vieraaksi, valitettavasti matkasta ei tullut mitään, kertoi rehtori. Hanke kaatui siihen, että jokainen matkalle lähtevä oppilas olisi joutunut maksamaan itse kv passista, viisumista ja matkakustannuksista yhteensä 20000 ruplaa eli (570 €). Ei kennelläkään täällä ole laittaa sellaista rahamäärää virkistysmatkailuun.

Pyydän anteeksi asiattomuuttani, mutta kun mieleeni muistui Läskelässä hiljattain kuulemani juttu siitä, mitä hyvä presidentti Putin on antanut Karjalan kansalle, oli se toteamus:” Putin antoi hyppyrähaa toisesta syntyvästä lapsesta 250000 rpl.” Tuolla summallaahan olisi 12 oppilasta päässyt lomamatkalle Audley’in Englantiin. Nykyisin keskinäinen yhteydenpitomme on erittäin vaikeaa.

Lasten syntyvyyden laskemisen merkit näkyy muutoinkin. Repolan toinen päiväkotitoimi on muiden laitosten tavoin lakautettu tarpeettomana. Koko vierailun aikana näin yhden ainoan äidin työntämissä lastenvaunuja Antikaisen (tai muutakaan) katuja pitkin.

Seuraavana vuorossa oli Nadja Gri-

gorjevin, Kitsin vartiomiliisilaitoksen päällikön Sergein, äidin tapaaminen. Nadja oli jossakin muualla, koska ovi oli lukossa. Kasvihuoneen ovi oli auki, niinpä jätin sinne pienen tuliaislahjan hänelle Suomesta.

Lazarevin Ninan ja Ivanin luona on aina mukava käydä. Nina oli harmistunut siitä, ettei hän nykyisin pääse hallussaan olevilla propuskoilla käymään syntymäseudullaan Tuulivaarassa. ”Tuulivaarah on rakennettu kaksi Moskovan miesten lomataloa”. Helikoptereilla tullah, kalat pyyvetäh, hirvet dai karhut ammutah, myö emmä vain sua lubua sinne ies männä katsomah koditandereit. Ongo se oikein, mie vain kysyn?”

Kaikkea jutustelumme ei ole syytä kertoa julkisesti. Tykönäni ajattelin: ”No niin, nyt miekin bonimain; miksi Laotokalla ja Äänisellä ja kaikilla muillakin vesistöillä on kolmen vuoden verkkopyyntikielto asukkailla. Heidän elinolosuhteita on jatkuvasti kurjistettu, säättämällä jatkuvasti uusia rajoituksia” Siksikö Karjalan Tasavallan rajavyöhyke vielä kesällä ulottui Kalavalaan, Tiiksaan, ja Mujejärvelle saakka. Rajavyöhyke tyhjäksi paikallisasukkaista, jossa ”herrat” saisivat sitten mielin määrin huvitella omilla ehdoillaan? ”Uskossa ja Toivossa” on voitava elää kaikesta huolimatta! Kiitokseni Teille kaikille repolaiset ystäväni, teitte matkastani jälleen kerran unohtumattoman kokemuksen! Toivottavasti voimme tavata tulevana kesänä Petrun praasniekan ja Repolan kauppalan 500-juhlavuoden räppäpäisten merkeissä!

16. 10.2007.

LaHu

Uusi kirkkorakennus rakenteilla Repolaan

Uskonnollinen elämä Repolassa 2000-luvulla; kirj. Lauri Huotari

Prologi

Tein ystäväni prof. Juri Kilinin kanssa ensimmäisen ”katumusmatkani” Repolaan maaliskuussa 2003. Nyt minulla oli taas tilaisuus matkustaa lokakuussa Repolaan ja kokea uudelleen tuon matkan myönteiset ja kielteiset kokemukset. Tuolloin 2003 Repolan väki oli joutunut jälleen kerran, -luvalla sanoen-, vainon kohteeksi.. Helluntaiherätysliike oli saanut vankan jalansijan Repolassa. Ja mikä oli saadessa, kun meillä ortodokseilla on tapana palveluksissa kantaa kolehtia – ja heillä jakaa `maallista hyvää` kokouksissaan. Mieleeni tuli tuo keskiaikainen veljeskirkon fraasi:

” Kun raha kirstuun kilahtaa, niin sielu taivaaseen vilahtaa”, vain päinvas-toin toteutettuna.

Nyt oli toisin. Kukas menninkäinen

se tuolla vaeltaa pitkin Antikaisen ka-tua kiireisin askelin kauhtanan liepeet heiluen askelten tahdissa? Juri vierel-läni kertoi hänen olevan ”Repolan pappi”.

Tervehdimme häntä ja hän siunasi meidät aidolla, perinteisellä tavalla. Tuntuipa hyvältä!

Hän esitteli itsensä isä Stefan Kraso-vitskiksi ja kertoi johtavansa uuden kirkon rakentamista Repolaan. Hän kertoi myös saaneensa pappisivihki-myksen USA:ssa ja palvelleensa myös Ranskassa ja viimeksi Laatokan Vala-mossa.

Hän jatkoi kertomustaan olleensa jonkin ekumeenisen maailmanjärjes-tön kirkonmiehenä.

Jatkoimme matkaamme Virrankylän suuntaan ja sieltähän SE JO NÄKYI!

Repolan uusi rakenteilla oleva kirk-

Kirjoittaja matkaili Repolassa lokakuulla ja tapasi tuolloin jutussa mainitun Stefan Krasovitskin ja otti kuvan kirkon rakentamisesta.

korakennus, tapulikin jo hahmollaan. Isä Stefan kertoi lisäksi, että hänen poikansa Stefan on myös samaisen kansainvälisen yhteisön palveluksessa Moskovassa.

Poika Stefan oli saanut moskovalaisen kirkkokansan rahakukkaroiden nyörit avatuiksi ja tulos oli nähtävillä.

Tiedustelin kirkon rakentamiskustannusarviota ja sain tietää sen olevan 70 000 euroa. Pyöröhirret sorvattiin Volomassa ja sieltä ovat myös kirkon rakentajat. Hän toivoi, että ensi kesänä Repolan Petrun päivän aikaan kirkon kellot soisivat myös Suomesta tulevalle ristikansalle ja että palvelusta toimit-

taisivat hänen kansaan isä Stefan Holm Suomen Viinijärveltä. Lupasin välittää tiedon eteenpäin isä Stefan Holmille.

Meillä oli sovittu tapaaminen Repolan koulun rehtori Tamara Toivosen kanssa, joten hyvätelimme tuon eloisän, hyväntuulisen kirkonmiehen. Ajattelin tykönäni: Ne useina vuosina toteutetut opetukset ja kasteen sakaramentin kautta kirkon jäseniksi otetut ihmiset ovat saaneet lahjan Jumalalta. Kiitetty olkoon Herran nimi nyt ja aina!

8.10.2007 LaHu

Tuonilmaisiin siirtyneitä

Lokakuun lopulla saimme suru-uutisen Repolasta: 18.10.07 poistui keskuudestamme lyhyen sairauden jälkeen Nina Lazarova Petrovna. Hän oli syntynyt Repolan Tuulivaaran kylässä ja asui Repolan Satukadulla. Lukematomat kerrat olemme saaneet nauttia Ninan vieraanvaraisuudesta Repolan matkoillamme.

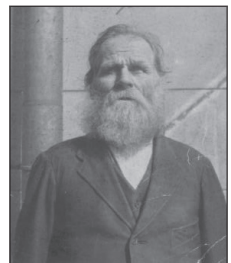
”A hänellä kebiet mullat!”

Tapahtui omassa piirissämme:

Pitkäaikaiselle seuramme jäsenelle Oili Niemiselle, os. Kyöttinen, Lieksa, on myönnetty Valkoisen Ruusun Ritarikunnan 1 luokan kunniamerkki. Onnittelumme Oilille!

Korjaus Repolaiseen 43-44

Sivulla 12 kerrottiin, että Nikolai Kyöttinen olisi kuollut 1936. Nimi oli Konoï Kyöttinen, suuri tietäjä, joka oli syntynyt 1851. Pahoittelemme virhetä. Toimitus

JÄSENMAKSUN AIKA VUODEN LOPPUUN MENNESSÄ!

Vuosijäsenmaksu vuonna 2007 on 14 euroa.

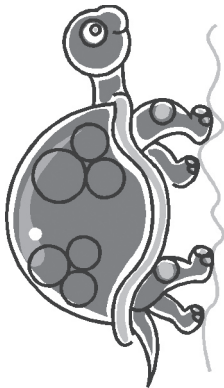
Jos haluat ainaisjäseneksi, maksu on 180 euroa. Sen jälkeen ei tarvitse huolehtia vuosittain jäsenmaksujen maksamisesta. Nykyiset ainaisjäsenet voivat halutessaan maksaa kannatusmaksua 25 - 100 euroa esim. osoitettuna tiettyyn tarkoitukseen.

Sivun alareunassa on jäsenmaksulomake, jonka voit leikata irti ja toimittaa pankin maksupalveluun allekirjoitettuna. Jos maksat esim. internetissä, siitä löydät tilinumeron. Lomakkeessa ovat edellä mainitut maksuvaihtoehdot.

Jotta jäsenihteerimme voi helposti selvittää, keneltä maksut ovat tulleet, muista ehdottomasti käyttää viitenumerona tämän lehden osoitelipukkeessa olevaa nelinumeroista numerosarjaa. Sen perusteella maksu kirjautuu oikealle maksajalle.

Jäsenmaksun viitenumero on sama kuin aiempina vuosina 2005 – 2006. Vanhoja jäsenmaksuja ei voi maksaa tällä ”pankkisiirrolla”.

Jäsenyysperuutukset jäsenihteeri Päivi Kiiskiselle päivi.kiiskinen@pkky.fi.
Päivi kiittää!

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	JOP 577005-2152320	TILISIIRTO GIRERING Vain kotimaan maksuliikenteessä Endast för inrikesbetalningsförmedling	
Saaja Mottagare	REPOLA - SEURA RY		
Maksaja Betalare			
Allekirjoitus Underskrift			
Tilin nro Förn konto nr		Käytetään ehdottomasti osittamatta viitenumeroa Viiteno Ref.nr	
		31.12.2007	EUR

Kyöttiset olivat Repolan mahtimiehiä

Julkaisemme Karjalan Maa-lehdessä 25.10.07 olleen Kyöttisten suvusta kertovan tarinan, jonka on koonnut Unto Martikainen Polvijärveltä. Jutun lopussa mainittu hänen käyttämänsä lähteet.

Vanhin tiedossa oleva Kyöttisen suvun kantaisä oli nimeltään Hovatta. Hän eli vuosina 1737-1829. Hovatalla oli ainakin yksi veli, joka meni kotivävyksi Repolan Saarenpään kylään. Mainittu veljen jalka oli hyvin huono. Siitä hän sai haukkumanimen Kuikka, jonka Saarenpään kylässä oleva sukuhaara otti sukunimekseen. Kuikan suku oli alunperin Kyöttejä. Hovatalla oli Oleksi-niminen poika, joka eli vuosina 1762-1812. Oleksilla oli veli, joka kaatui sodassa. Hänen muistokseen pystytettiin talon eteen risti, joka oli siinä vielä 1800-luvun lopulla. Lahonneena tuo risti korjattiin pois ja sen tilalle istutettiin pihlaja, joka kasvoi Kyöttisten sukutilalla Repolan Omelian kylässä. Oleksilta jäi 14-vuotias poika Simana, joka eli lähes 90-vuoden ikäiseksi (1797-1886). Heti isänsä kuoltua tämä 14-vuotias poika otti itselleen vaimon, jotta kaikki talon työt tulisivat tehdyiksi, kun ei ollut varaa palkata palvelijaa. Pariskunnan vihkiminen toimitettiin pojan alaikäisyyden takia vasta myöhemmin. Simanan nuori emäntä oli noin 20-vuotias, Iivanaisen suvusta Pläkkäjän kylästä Repolasta. Tämä synnytti pojan, Jaakon sekä tyttären. Tytär meni naimisiin maanviljelijä

Kakon kanssa Repolan Vuosniemen kylässä. Kun nuori aviomies tuli töistä väsyneenä ja nukahti tuvan penkille, niin vaimo kantoi hänet kuin pienen lapsen ikään omaan vuoteeseensa. Tuo vaimo kuoli nuorena, ilmeisesti keuhkotautiin. Jaakon vaimo oli Muujärven kylän Ipatteja. Ipatti on alkuaan ollut haukkumanimi. Tiedossa on sellainen sananparsa kuin ”pyörii kuin Ipatin mellitshä” (= mylly). Jaakon lapsia olivat Iivana, Lukki (= Lukeria) ja Ogahvie. Lukki otti itselleen vaimon Kiimasjärven Ortjosien tyttärestä. Ensimmäisen vaimon kuoltua meni Jaako uudestaan avioon ja heille syntyi siitä avioliitosta poika, jonka nimi oli Danila. Mainitusta Danilasta juontuu toinen Kyöttisten sukuhaara. Jaakon pojista Iivana muutti nuorena Venäjälle, eikä hänestä ole muuta tietoa. Sen sijaan Danilan perillisistä osa muutti Suomeen, nimittäin lapset Heikki, Maria ja Anna, kun taas Ville ja Outi jäivät Karjalaan. Mainittu Simana otti ensimmäisen vaimonsa kuoltua toisen vaimon, joka oli Prokkosen tyttäriä Repolan kirkonkylästä. Heille syntyi tytär ja kaksi poikaa. Tytär meni avioon Omelian kylään Huurei Nesterisen kanssa. Heidän lapsistaan olivat Iivana ja Nikolai Nesterinen Suomesa ja Outi aviossa Rukajärven pitäjän Tiiksjärven kylässä.

Suurta sukua

Simanan toisesta avioliitosta syntynyt toinen poika oli nimeltään Konoi. Hän oli syntynyt 20. helmikuuta v. 1851 ja

kuoli syksyllä v. 1935. Konoin vaimo oli Domnina Jyrgine Repolan Kuivasjärvestä. Heille syntyi 13 lasta,

joista suurin osa kuoli nuorina. Elossa v. 1949 olivat vielä pojat Pekka ja Nikolai. Pekalla oli seitsemän lasta ja Nikolailla neljä, kaikki asuivat Suomessa, paitsi tytär Akuliina, joka avioitui Romanaisen kanssa Kolvasjärvellä. Pekka oli syntynyt 6.9.1883 ja Nikolai 20.12. 1892. Toinen Simanan pojista oli Sergei, joka oli syntynyt v. 1885 ja kuollut v. 1921. Sergein vaimo oli Marppa Hilippäinen Repolan Virran kylästä. He olivat lapsettomia ja asuivat kuolemaansa asti yhdessä Konoin kanssa. Sergei oli sotilaana Turkin sodassa ja oli aikoinaan kauppias ja maanviljelijä. Kaksi kertaa vihollinen ryösti hänen kauppansa.

Repolan tietäjiä

Tuohon aikaan eli Repolassa useita kuuluisia tietäjiä. Heistä mainitaan ukko Simana Kyötti, Muujärven Gauro (= Gavril) Jyrgine, Tuulivaaran Miikkula Larini, Kolvasjärven kylän Kuisma Lukkare sekä nimekkäät metsästäjät Jehkimä Pieningästä ja Jaakkimainen Zolkasta. Simana Kyötti oli saanut tietonsa eräältä kulkurilta vasta aikamiehenä. Simana oli erinomaisen hyväntahtoinen mies. Jos vaikka joku lähiseudulla kuoli, eikä hänelle ollut kirstua, ei Simanalla ollut niin kiirettä, ettei hän olisi ennättänyt sitä tehdä. Niin isä Simana kuin hänen poikansa Konoit olivat kuuluja auttavaisuudestaan silloinkin, kun sitä ei pyydetty. Simana oli ainakin 50 avioparin puhemiehenä (= patvaskana). Häntä käytet-

tiin puhemiehenä varsinkin sellaisissa häissä, joissa työllä oli kaksi kilpakoisijaa. Hänenkin puhemiehenä ollessa saattoi pariskunnan morsiamen rikkoo joku velho niin, että morsian kirkon ovella kaatui tiedottomana maahan. Morsian kannettiin sitten johonkin taloon pyörtyneenä. Patvaska arpoi viinasta ja katsoi siitä, kuka pahantekijä oli ja virkkoi: -”Kyllä se mies ajaa meitä takaa !” Ei kulunut pitkäkään aikaa, kun taikojen tekijä, morsiamen rikkeiden laatija, tuli aivan höperöksi ja tuli pyytämään anteeksi tekojaan. Hän saattoi tuoda Kyöttille viinapullon ja sanoi: -” Olet tuatto tai muamo, jos päästät minut tästä !” Kyötti oli sitten vakuudeksi vannottanut velhoa, ettei tämä enää sellaista tekisi, sillä tämä ei ollut viimeinen kerta, kun hän ryhtyisi vastatoimiin, jos sellaista tapahtuisi. Eikä sen jälkeen morsiusparille tapahtunut mitään pahaa. Simana oli tunnettu myös kaukonäkijänä. Niinpä hän sai esimerkiksi tarkoin tietää varkaat. Hän myös näki, oliko kadonnut eläin elossa vai ei, ja myös sen olinpaikan.

Karja ”metsänpeitossa” Kerran kotitalon lehmät olivat joutuneet eksyksiin ja ne olivat kateissa jopa kaksi yötä. Ukki-Simana ei tuolloin ollut kotosalalla. Jaakon vaimo lähti lemmiä hakemaan, kuuli kellon äänen ja kulki sitä kohti, mutta silloin kuului kellon ääni taas muualta. Vaimo tuli kotiin, ja Konoit-poika ja veljensä lähtivät vuorostaan etsimään. Taas kuului kellonääniä eri suunnilta. Konoit määräsi lähdeäväksi siihen suuntaan, mistä hän ääntä kuuli. Kun sieltä ei lemmiä löydetty, palattiin jälleen lähtöpaikalle. Taas kävi

samoin, kuului kellonkalkatusta kahdelta suunnalta. Lähtivät nyt sille suunnalle, mistä vaimo kuuli kellonäänen, mutta ei lehmiä sieltäkään löytynyt. Sillä välin ukki Simana oli palannut matkoiltaan kotiin. Kuultuaan asian hän lähti veräjälle ja teki siinä konstejaan. Kun Konoi-poika meni sitten veräjälle, olivat lehmät jo niin lähellä, ettei niihin ollut kuin muutaman kymmenen metriä matkaa. Ensi kerran Konoi-poika nyt huomasi isänsä suuren mahdin.

Simanan tiedot

Toisen kerran olivat kolmen tai neljän talon ihmiset etäällä korvessa huhdan ruista leikkaamassa. Heitä oli siellä kymmenkunta henkeä. Erään mukana olleen naisen, Omelian kylässä asuvan Danila Hotulaisen vaimon jalka oli kipeä. Hänet lähetettiin toisten edellä rantaan veneestä vettä luomaan jo siksi, ettei toisten tarvinnut hänen takiaan viivytellä matkalla. Kuitenkin nainen eksyi rantaan tullessaan, eikä häntä löydetty. Jäljestä tuleville tuli hätä, kun vaimoa ei rannassa ollutkaan. Häntä huhuiliin, ja naisen aviomies jäi häntä etsimään. Arveltiin hänen maitse palanneen kotiin, ja niin lähtivät toiset veneellä hänen peräänsä. Vaimo ei ollut kotona, eikä hänen miehensä häntä mistään löytänyt. Etsijäjoukko palasi tyhjin toimin kylään, ja nyt käännyttiin ukko Simanan puoleen. Hänelle tuotiin kadonneen vaimon vaatekappale, joka kostutettiin viinaan. Simana tuijotti kotvasen vaatteeseen ja virkkoi: -” Nainen elää ja juoksee. Häntä ei silti tavoiteta, kunnes hän väsyä ja sattuu

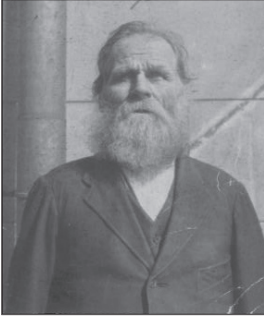
jotakin ”. Nainen oli tahollaan tullut Pottosen huhtaan, joka oli kaukana lähtöpaikasta, syönyt sinne jääneen leivän ja aikonut lähteä kotiin, mutta lähtenytkin toisaalle ja saapunut viimein Muujärven kylään, joka oli noin 40 kilometrin päässä lähtöpaikasta, missä vene oli. Korpimailla nainen oli juossut ties kuinka pitkän matkan ja viipynyt matkalla 4 - 5 päivää.

Paimenpoika eksyi metsään

Kerran erään kylän paimenpoika katosi ja viipyi pari viikkoa kateissa. Hän sai lähteestä vettä ja pysyi jotenkuten hengissä. Poikaa oli etsitty koko kylän voimin, sitten hälytetty virkakuntaa ja kun niistä ei ollut apua, käännyttiin Simana-ukon puoleen. Ukko näki lastista ahonreunassa, Pottosten kaskimaan kupeessa majan, jonka lähellä oli lähde. Juuri sen talon karjaa poikanen paimensi. Maja oli pohjoisrinteellä ja poika vielä elossa tuossa majassa. Sinne kiiruhdettiin ja poika, Iivana Romanainen Repolan Kolvas-

järven kylästä löydettiin majasta tajuuttomana. Häntä virvoiteltiin maidolla ja muilla virvokkeilla. Ensimmäinen sana, jonka poikanen herättyään lausui, oli ”kimppu”. Siitä hän sai lisänimen ”Kimppu-Iivana”. Samankaltaisia tapauksia oli Kyötti Simanan elämässä lukemattomia. Joka kerta, kun piti saada selville kadonneen olinpaikka, oli tietomiehelle tuotava hevosen suitset, vaatekappale tms. jota kadonnut oli käyttänyt. Muutoin tietäjä ei ryhtynyt edes toimeensa. Konoin pojan Pekka Kyöttisen mukaan Simana Kyötiin runoja oli Konoin sanelemi-

na mm. maisteri Toivo Kaukorannan, tohtoreiden O. A. Väisäsen sekä Kai Donnerin tallentamina.

Konoin pojasta Repolan johtomies

Konoi Kyöttiä käytettiin usein hätäta-pauksissa. Vihittyihin aviopuolisoihin saattoi tulla sairaalloisuutta jonkun vihamielisen velhon taholta, etteivät nämä päässeet normaaliin yhteiselämään. Sitä sanottiin ”pinoonpanemiseksi”, kun pariskunnan kanssakäymisessä mikään ei toiminut. Näin kävi Konoin omalle tyttärelle ja hänen miehelleen. Konoin onnistui päästää heidät siitä vaivasta. Syylliseksi arveltiin Kolvasjärven Kuismaa, sillä hän olisi sulhasen naapurina tahtonut tämän puhemieheksi, mutta häntä ei otettu ja lisäksi häissä oli hänelle tarjottu liian vähän viinaa. Avio-onnen parannusmenetelmät Konoi oli oppinut isältään Simanalta. Konoi eli vanhaksi, sillä hän oli syntynyt v. 1851 ja kuoli v. 1935. Simana oli mieron staroviero eli vanhauskoinen kristitty, mutta ennen kuolemaansa hän poikansa Konoin kehoituksesta suostui siihen, että käskettiin kreikkalaiskatolinen pappi antamaan

Simanalle Pyhää ehtoollista. Konoin poika, maanviljelijä Pekka Kyöttinen syntyi Repolassa, Omelian kylässä v. 1883. Hän muutti 14-vuotiaana Suomeen ja toimi aluksi kaupan alalla Kontiolahden Utrassa ja Ilomantsissa. Hän muutti takaisin Repolaan ja kuului aikanaan Itä-Karjalan johtomiesten joukkoon. Repolan joutuessa osaksi Neuvostoliittoa, muutti Pekka Kyöttinen 1920-luvun alussa pysyvästi Suomeen. Kun Kyöttinen oli ollut keskeinen kunnallismies Repolassa, pääsi hän edustamaan sitä myös Kansainliiton kokouksiin Genevessä ja teki siten useita Keski-Euroopan matkoja. Uudessa kotipitäjässään Polvijärvellä hän osallistui sekä kunnalliseen että seurakunnalliseen toimintaan. Pekka Kyöttinen oli koko ikänsä innokas metsämies ja kalamies. Erityisesti metsänhoito oli hänelle sydämenasia, ja hänelle myönnettiin ansioistaan Pohjois-Karjalan metsänhoitolautakunnan tunnustuspalkinto. Polvijärven Viitalahden kylään kotiutunut maanviljelijä Pekka Kyöttinen kuoli v. 1961.

Unto Martikainen

Tekstin lähteet:

Keynäs Maiju, kirjoitus

”Karjalan Heimo” N:o 10 / 1949,

Tuomi Maija-Liisa :

”Polvijärven historia”, Pieksämäki 2001

Repolalaista runolaulua 2000-luvulla

Repolan seudun runolauluperinne oli elävää 1800-luvulla. Tunnetun kansansävelmien kerääjän, Axel August Boreniuksen (myöh. Lähteenkorva), mukaan Repolan seudun kylät Omelia, Pläkkjä, Lentiera sekä etelämpänä Lupasalmi olivat koko Aunuksen Karjalan parhaita runoseutuja. Jäänteitä tästä rikkaasta perinteestä löytyi vielä 2000-luvullakin.

Sain kuulla Kalevalasta tuttua runolaulua jo ensimmäisellä matkallani rajantakaiseen Karjalaan Repolaan syksyllä 2002. Olin keräämässä lauluperinettä yhdessä seitsemän muun kansanmusiikin tutkijan kanssa. Viikon matkan aikana olin saanut kuulla paljon erilaisia tanssi- ja piirileikkilauluja, rekilauluja ja minulle aiemmin täysin tuntemattomia tsastuskoja sekä muita karjalaisia ja venäläisiä lauluja. Tallensin videokameralla jopa katkelmia hääitkusta, jollaista oli itketty perinteisissä karjalaisissa häissä morsianta palmikoitaessa.

Viimeisenä iltana Repolan kirkonkylässä asuvat iäkkäät naiset Maria Lazareva, Rosa Tsubarova, Anastasija Kyršieva ja Jevdogia Gerzina kutsuivat koko tutkimusmatkaseurueen iltateelle. Ennalta olin kuullut tutkijakollegojeni kehuvan naisten laajaa laulurepertoaria.

Karjalassa ensimmäistä kertaa vierailvalle tuo ilta jäi lähtemättömästi mieleen. 80 vuotta täyttäneet karjalaismummit viihdyttivät meitä yli puolta

nuorempia tutkijoita vauhdikkailla lauluillaan ja balalaikan soitollaan. Suurimman vaikutuksen teki kuitenkin Jevdogia (Outi) Gerzinan (os. Gurieva) hiljaisella ja hauraalla äänellään laulama kalevalamittainen Lunastettava neito. Silloin tunsin kuulevani kaituja ajalta, jonka olin uskonut olevan auttamattomasti mennyttä.

Balladeja tutkineen kansanperinteen tutkija Anneli Asplundin (1994) mukaan Lunastettava neito on laajimmalle levinneitä kansanballadien teemoja. Se on tunnettu kaikkialla Euroopassa, Pohjois- ja Keski-Amerikassa sekä Australiassa. Siihen liittyviä motiiveja on myös aasialaisessa ja afrikkalaisessa lauluperinteessä. Suomalaisella kielialueella teema on tunnettu kaikilla perinnealueilla ja siitä on tallennettu lähes neljäsataa toisintoa.

Varhaisin suomalainen dokumentti laulusta on 1700-luvulta Henrik Gabriel Porthanin teoksessa *De Poesi Fennica* (1766–1778). Porthan referoi teoksessaan laulun juonen. Laulun ydinsisältö on nuoren neidon avunpyyntö isältään, äidiltään ja muilta sukulaisilta. Kukaan sukulaisista suostu lunastamaan neitoa omaisuudellaan, mutta viimein neito saa pelastuksen sulhaseltaan. Usein laulun loppuun liittyy manaus, jossa sulhaselle toivotaan hyvää onnea mutta sukulaisille pahaa.

Lunastettava neito -balladi on sopeutunut kulloinkin vallalla olleisiin tyylilajeihin ja sitä on laulettu Suomessa ja Karjalassa niin kalevalamitalla kuin modernimmalla säkeistömuodol-

Jevdogia (Outi) Gerzina (vas.) lauloi runolaulutoisinnon ikivanhasta lunastettava neito -teemasta syksyllä 2002. Oikealla hänen sisarensa Anastasija Kyrseva. Kuva: Maari Kallberg.

la. Lunastettavan neidon teema jatkaa elämäänsä Karjalassa nykyisin hyvin laajalti tunnetussa ja paljon laulettussa Itköy neitsyt -laulussa.

Outin laulama Lunastettava neito oli ehyt yhdeksänkymmenen vuoden säkeen kokonaisuus. Laulu noudatteli teeman vienankarjalaista muunnosta, jota on kutsuttu nimellä Veneeseen pyrkivä neito. Tämä muunnos on Kantelettarissa nimellä Neiti lepetissä. Siinä neito istuu rannalla ja pyytää vuoroin kultakin sukulaiselta päästä veneeseen. Tavallisesta tarinankulusta poiketen Gerzinan versiossa neidon pelastaja ei olekaan sulhanen vaan isoäiti ämmö.

Vaikka laulussa isoäiti oli ämmö, niin puhuessaan Gerzina käytti isoäidistä repolalaiseen tapaan nimitystä babi. Aikaisemmin samana päivänä Maari

Kallberg ja Riitta Huttunen olivat haastatelleet Gerzinaa. Haastattelussa hän kertoi kuullensa Lunastettavan neidon juuri isoäidiltään. Roukkulan Pussisista syntyisin ollut isoäiti, Muarie Huureinen (venäjäksi Gurieva), oli laulanut sitä usein lasta nukuttaessaan. Vuonna 1920 syntynyt Outi vietti lapsuutensa 25 hengen suurperheessä. Lapsia hoitavan isoäidin laulama laulu oli iskostunut nuoren tytön mieleen, eikä sitä ollut tarvinnut erikseen opetella.

Outi oli kuullut isoäidiltään myös muita lauluja. Yksi niistä on häälaulu Kokko lenti koillisesta. Se on Vienan Karjalassa nykyisin parhaiten tunnettu runolaulu. Karjalaista kansanperinnettä 1980-luvun loppupuolelta lähtien tallentaneen Juminkeko-säätiön ääni-

tearkistoon on kertynyt laulusta kymmeniä toisintoja.

Samassa yhteydessä Gerzina lauloi myös huomattavasti harvinaisemman laulun Kullervo Kallervon poigu. Epäselväksi jäi, oliko myös se isoäidiltä opittu. Joka tapauksessa Gerzina totesi laulun olevan vanha. Vaikka laulu kertoikin kalevalaisesta sankarista, se ei ollut varsinaista runolaulua, vaan eräänlainen modernisoitu versio vanhasta teemasta. Vanhakantaisesta runolaulusta poiketen se oli selvästi säkeistöllinen, eikä säkeissä noudatettu uskollisesti kahdeksantavuista mittaa. Vanhasta runolaulun tyylistä kuitenkin alkusoinnut olivat säilyneet.

Gerzinan laulamaa Kullervo Kallervon poigu -laulua oli ilmeisesti laulettu Repolan folklore-kuorossa, sillä myös muut iltateelle kokoontuneet naiset tunsivat laulun hyvin. Matkamme viimeistä iltaa istuessamme Repolan naiset lauloivat sen moniäänisesti, eikä vienankarjalaisen runolaulun verkkaisesta poljennosta ollut tietoaakaan. Naisten voimakkaasti kajahtavat äänet toivat mieleen ennemminkin inkeriläisten runolaulut. Toisaalta mukaansa tempaavassa rytmissä oli jotain samaa kuin Suomessakin tunnetussa aunuksenkarjalaisessa laulussa Rusgie neitsyt valgie neitsyt.

Suomen Kansan Vanhojen Runojen (SKVR) tutkiminen osoittaa Gerzinan laulujen olevan osa pitkää jatkumoa Repolan perinteessä. Digitoidusta koelmasta löytyy 601 runoa hakusanaalla Repola. Se on yli kolmasosa koelman Aunuksen Karjalasta tallennetuista runoista, mikä osoittaa

oikeaksi Boreniuksen arvion Repolasta Aunuksen Karjalan parhaana runoseutuna.

SKVR:ssä on 1800-luvulla Repolasta tallennettuja toisintoja Lunastetasta neidosta ja Kokko lenti koillisesta -laulusta. Vastineita on löydettävissä jopa modernisaation kokeneelle Kullervo Kallervon poigu -laululle. SKVR todistaa myös, että sulhasen korvaamisen ämmöllä neidon lunastajana ei ole Jevdogia Gerzinan eikä hänen isoäitinsä keksintö. Niin tarinan oli laulanut myös Tatjana Hilippa Saarenpäästä Uno Karttuselle Vuonna 1897.

Lähteet:

Asplund, Anneli (1994): Balladeja ja arkkiveisuja. Suomalaisia kertomalauluja. SKS. Helsinki Suomen Kansan Vanhat Runot. SKS. Helsinki. Saatavissa: <http://dbgw.finlit.fi/skvr/>.

Arkistoäänitteet :

Juminkeon äänitearkisto MD2043. Maari Kallberg, Riitta Huttunen ja Svetlana Tujunen Juminkeon äänitearkisto MD2045. Maari Kallberg ja Pekka Huttu-Hiltunen

Kirjallisuutta Repolan runolauluperinteestä:

Homanen, Leo (2001): Repolan runonlaulajat. Referaatti Raija Koposen artikkelista. Teoksessa: Aunuksen Repola. Toimittanut Heikki Tarma. Repola-Seura ry

Kenembä siellä venoi soudau?
Tsikkoni se vene soutaa.
Tule tsikkoni lunnahilla.
A mimbä mie panen lunnahiksi?
Onhan siulla uuvi šuonna,
pane seki lunnahiksi.
Ennen luovun tsikostani,
kuni uuvi šuonnastani.
Istuu neito meren rannalla
helmeheissä heinikössä.
Kerran katsou ylöspäin,
toisen katsoo alapäi'.
Ylähänä päivä paistau,
alahana veno soudau.
Tule nieveskä lunnahilla.
Mimbä mie panen lunnahiksi?
Onhan siulla kivi stautsa,
pane seki lunnahiksi.
Ennen luovun navostani,
kuni kivi stautsastani.
Istuu neito meren rannalla
helmeheissä heinikössä.
Kerran katsou ylöspäin,
ja toisen katsoo alapäi'.
Ylähänä päivä paistau,
alahana veno soudau.
Kenembä siellä veno soudau
ämmöni se vene soudau.
Tule ämmöni lunnahiksi
mimbä mie panen lunnahiksi?
Onhan siulla sinikerä,
pane seki lunnahiksi.

Toattoni kuldani kodi,
tuleen regee tuikahtakkaa,
kun ei tullut lunnahilla,
eikä pääni pelgahilla.
Muamoni se maho lehmä
vasikkoihi vaipukkaah,
renki päissä riitukkaah,
kun ei tullut lunnahilla,
eikä piäni pelgahilla.
Velleni se sodioro
sodi teillä sordukkaah,

kun ei tullut lunnahilla,
eikä piäni pelgahilla.
[Tsikkoni se uuvi šuonna
villoihese vaipukkaah,
kun ei tullut lunnahilla,
eikä pääni pelgahilla.]
Neveskäisen kivi stautsa
kiven persee kirvokkaah.
Kun ei tullut lunnahilla,
eikä piäni pelgahilla

[Puhuen: Paras passibo ämmölleni.
Ämmöni se sinikerän anto. Piästi sen
tytön meren rannalta.

Sen sinisen kerän kun kerä
Siinä on sininen kivi
Sen kiven halkuat
siellä on sininen lintu]

Juminkeon äänitearkisto MD2045.
Hakasuluilla merkityt tallenteella
MD2043.

Pelgahilla = pelastus, apu
Renki = sanko, ämpäri
Regee = mahdollisesti sanasta rike
(rikkiet, rikettä, rikkies) = tietäjän
taikakeinoin nostama sairaus, vaiva,
onnettomuus.
Riitukkaah = riutua, uupua, vaipua
Sodioro = sotahevonen
Uuvi = uuhi eli naaraslammas

Repolainen

on Repola-Seura ry:n jäsentiedote, joka ilmestyy 3-4 kertaa vuodessa.

Kauden 2007 ilmestymisaikataulu on seuraava:

nro 46: maaliskuun loppu (viikko 12)
aineistopäivä 7.3.08 puheenjohtajalla

Toimituskunta:
Päätoimittaja
puheenjohtaja Tuula Kilpeläinen
044 330 55 29
siltahaka@kuhmo.net tai
siltahaka@suomi24.fi

Toimitussihteeri
Erkki Mauranen
03 476 23273
ermau@phpoint.fi

Painopaikka
Offset YM Ky, Ruovesi

© *Aleksei Maksimov/Juminkeko*